

Hakiki melce ne zaman bulunur?

İssız bir yol... Akşam çökmüş, kervan ağır ağır ilerliyordu. Kervanın başındaki adam, yol kenarında bitkin hâlde bir ihtiyar gördü. Üstü başı perişandı, yürüyecek hâli kalmamıştı. Merhameti galip geldi, durdu ve onu kervana aldı. “Gel baba, bu yol seni yutar” dedi. İhtiyar kervana katıldı; fakat kader, onları imtihanın tam ortasına götürüyordu.

Bir müddet sonra dağların arasında eşkıyalar ortaya çıktı. Kervan sarıldı, mallar indirildi, herkes çaresizliğe gömüldü. Eşkıyalar, “Başka ne var, sakladığınız bir şey kaldı mı?” diye bağırduğunda kimse konuşmadı. Fakat ihtiyar parmağını kaldırdı: “Evet var... Bu kervancı karısını sakladı.” Bir anda her şey değişti. Kadın bulundu. Korku, titreyen bir kalp ve kesilmiş nefesler... Kervancı o an dua ediyordu; fakat diliyle, alışkanlıkla, ürkek bir yakarıyla...

Eşkıyalar kadına doğru yaklaştı. Tam eller uzanacaktı ki kervancı, artık hiçbir sebebin kalmadığını gördü. Ne kaçacak bir yol, ne yardım edecek bir kul... İşte o an, **sebeplerin tükendiği yerde “Allah” demek** nedir, bütün varlığıyla anladı. Ve kalbinin en derininden, bütün benliğiyle haykırdı: “Allah!” Bu bir söz değil, bir ilticaydı. O anda ortalık değişti. Nereden geldikleri bilinmeyen, yalın kılıçlı atlılar birden peyda oldu. Şimşek gibi girdiler, eşkıyayı dağıttılar. Kadın kurtuldu, kervan kurtuldu. Gelenler ise geldikleri gibi kayboldular.

Kervancı, ihtiyarın yanına yaklaştı. İçi yanıyordu: “Ben seni yolda buldum, acıdım, kervanıma aldım... Sen bana neden ihanet ettin?” dedi. İhtiyar başını kaldırdı, sakince cevap verdi: “Senin malın alınırken dua ediyordun... ama dilinin ucuyla... **hala sebeplere güveniyordun diğer mallarım bana yeter diye. O dua birinci semadan geri dönüyordu. Fakat karına el uzandığında öyle bir ‘Allah’ dedin ki... Arş titredi.**”

İşte fark buradaydı: **Kapılar tek tek kapanmadan asıl kapı fark edilmez.** Çünkü insan, sebeplere yaslandıkça Rabbini uzakta zanneder. Sebepler tükenmeden insan Allah’a değil, sebeplere güvenir. **Sebepler bitince ise anlar: Başından beri O’ndan başka kimse yokmuş.**

Sebeplere güvenerek söylenen dua ile, sebeplerin tükendiği yerde kalbin feryadıyla söylenen dua aynı değildi. Biri alışkanlıktı, diğeri hakikatti. Biri yukarı çıkar ama geri dönerdi; diğeri ise perdeyi yırtar, doğrudan huzura varırdı. Çünkü Allah, kelimenin sesine değil; o kelimenin içindeki teslimiyete bakar.

Sebepler tükenmeden melce görünmez. Kalp, tutunduğu her vasıtayla aslında perdeyi kalınlaştırır. İhtiyar bu sırrı biliyordu onun için söyledi kadının yerinin tâ ki tüm sebepler sükut etsin ve hakiki Kudret zahir olsun